

Dosarul nr. 2ra-1420/21

Prima instanță - (Judecătoria Comrat, sediul Ceadâr-Lunga) jud: S. Pilipenco
Instanța de apel - (Curtea de Apel Comrat) jud: D. Fujenco, L. Caraianu, A. Mirionov

ÎNCHEIERE

22 septembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Ianitor”,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ivan Meșe împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Ianitor” cu privire la încasarea restanțelor salariale și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 12 aprilie 2021 a Curții de Apel Comrat,

c o n s t a t ă :

La 21 aprilie 2016 Ivan Meșe a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Ianitor” solicitând încasarea sumei de 218 141,64 lei cu titlul de restanțe salariale și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că conform ordinului nr.14K din 1 septembrie 2005 a fost angajat la SRL „Ianitor” începând cu 28 august 2005 în calitate de inginer-șef în construcții civile, industriale și de agricultură pe un termen nelimitat.

Salariul lunar, la momentul ultimei achitări a constituit 6 059,49 de lei.

A a invocat că SRL „Ianitor” nu i-a achitat salariul pentru perioada martie 2013 - martie 2016 , iar restanța totală constituie 218 141,64 de lei.

A menționat că toate încercările de soluționare amiabila a litigiului întreprinse au eșuat, or compania pârâtă a ignorat toate solicitările reclamantului.

Prin hotărârea din 31 octombrie 2020 a Judecătoria Comrat, sediul Ceadâr-Lunga, s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Ivan Meșe împotriva SRL „Ianitor” cu privire la încasarea restanțelor salariale și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea suplimentară din 13 noiembrie 2020 a Judecătoria Comrat, sediul Ceadâr-Lunga, s-a încasat de la Ivan Meșe în beneficiul pârâtului SRL „Ianitor” suma de 10 800 de lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de judecată.

La 22 decembrie 2020 Ivan Meșe a contestat cu apel hotărârea primei instanțe.

Prin decizia din 12 aprilie 2021 a Curții de Apel Comrat, s-a admis apelul declarat de Ivan Meșe, s-a casat hotărârea din 31 octombrie 2020 și hotărârea suplimentară din 13 noiembrie 2020 a Judecătorei Comrat, sediul Ceadâr-Lunga și s-a emis o hotărâre nouă, prin care:

S-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Ivan Meșe împotriva SRL „Janitor” cu privire la încasarea restanțelor salariale și compensarea cheltuielilor de judecată.

S-a încasat de la SRL „Janitor” în beneficiul lui Ivan Meșe suma de 218 141,64 de lei cu titlu de salariu neachitat pentru perioada martie 2013-martie 2016.

În motivarea deciziei, instanța de apel a constatat că, reclamantul a fost angajatul SRL „Janitor” și a exercitat obligațiunile sale funcționale și, în legătură cu acest fapt, conform art. 142 alin. (1) lit. b) Codul muncii, urma să-și și primească salariul.

Colegiul instanței de apel a reținut că, compania pârâtă nu a prezentat probe contrare informației prezentate de reclamant precum că salariul lui constituie 6059,49 de lei lunar.

Iar, din acest motiv, de la SRL „Janitor” în beneficiul Ivan Meșe, urmează a fi încasată restanța la salariu, formată în perioada din luna martie 2013 și până în luna martie 2016, în mărime de 218 141,64 de lei.

La 10 iunie 2021, prin intermediul poștei (vol.III, f.d.7), compania SRL „Janitor” a declarat recurs împotriva deciziei din 12 aprilie 2021 a Curții de Apel Comrat, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului, s-a invocat că decizia instanței de apel este neîntemeiată, nemotivată, adoptată cu încălcarea esențială a normelor imperative precum și fără a cerceta sub toate aspectele multilaterale, complete și obiective a circumstanțele cauzei în ansamblul și în interconexiunea lor.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost comunicată companiei recurente la 18 mai 2021 (vol.II, f.d.199), iar recursul a fost depus la 10 iunie 2021, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Intimatul Ivan Meșe, prin referința depusă la 13 septembrie 2021, a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de SRL „Janitor” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată „Janitor”.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Dumitru Mardari